

LBRIS

We know
books

AGAPE F.H.

BUSOLA
DE PE
Nova Scotia

„CLEPSIDRA CORMORANULUI”

**

Editura
Petale Soare

Nojorid, 2023

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI
TIMPUL ȘI DUREREA LUI

1. CÂND ORELE PAR ANI

Mirosea a crud. A verde, a proaspăt. Soarele începea să îmblânzească frigul dimineții, care până atunci o ciupise de piele.

Își mișcă degetele de la picioare în iarba umedă de rouă. N-avea încălțări. Niciodată nu avusese, cel puțin nu pentru curte sau pentru uliță și în niciun caz pentru casa de lângă pădurea în care copilărise mamă-sa; pantofii buni, de sărbătore, îi zăceau așezați lângă ai ei. Mazu nu mai ținea minte când îi încălțase ultima dată. Spre deosebire de Qianfan, ea se ferea mereu din calea rugilor bunicii de a-și lăsa părul să crească, pentru a-i împleti cosițe. Cu aceeași îndemânare încăpățânată, se strecura și printre mâinile mamei când voia să o prindă prin casă, s-o ia la biserică.

Eticheta bogătanilor nu era pentru Mazu. Ea nu voia să fie pețită, nici să fie prezentată printre doamne dichisite. Iubea casa mamei și a regretat atunci când, la moartea bunicii Linda, a fost vândută – însă Mazu trăise dintotdeauna pentru mare. Alături de bunica Xu, ei îi fusese mai bine. Ar fi schimbat oricând iarba proaspătă a pădurii pe o pereche de cizme zdrene și una de plămâni îmbuibați de briza sărată, răcoroasă, pentru putoarea de pește de pe o corabie. Pentru părul nespălat, atât de scurt pe cât l-ar fi vrut ea, prins cu un batic. Pentru podul plin de praf și șoareci prietenoși, pentru ulițele bătătorite care înconjurau taverna familiei, întrucât toate duceau în port.

Fan n-o înțelese niciodată pe sora lui. Pe dealul bunicii, îi ascultase cu resemnare pledoariile pentru mare și se întrebase, cu o sinceritate pudică, cine Dumnezeu îi băgase toate alea în cap soră-sii. După ce Mazu adormea sub castan, Fan dădea fuga dincolo de deal, dincolo și de curtea bunicii, împrăștiind praful de pe ulițe cu picioarele-i goale, dolofane, și ajungea în port. Acolo, proțâpî pe docuri, cu marinari urlând la el ca să se risipească din ochii lor, Fan privea marea, cu mâinile în buzunare.

Nici astfel nu înțelese vreodată ce vedea Mazu la acea întindere banală de albastru, străpunsă doar de câteva catarge răzlețe din larg. Se întorcea, așadar, pe deal, așteptând-o să se trezească.

Odată cu vârsta, odată cu moartea bunicii Linda, apoi a părinților săi, Fan încetase să mai vină la docuri. Din taverna bunicii Xu, se mulțumea să o privească pe Mazu, în hainele celui mai cătrănit marinar, ieșind în fiecare seară din casă cu hotărârea absurdă de a-și găsi un echipaj.

– Vise, Mazu, o dojenea el. Vise...

În sinea sa, Fan stătea însă cu teamă pentru ziua în care un echipaj avea să-și întindă brațele spre Mazu; ziua în care, dacă nu se hotăra să iubească marea mai repede, avea să-și piardă sora.

Mayn fusese luat pe *Pana Neagră*. Hugo se încuiase din nou în cabina sa. William, de stres, băuse o sticlă de rom nediluat din trei înghițituri și adormise în locul lui Shan. În lipsă

de altă opțiune, Shan trăsesese un pui de somn agitat alături, în păturile reci ale lui Mayn, tulburându-se la gândul că nenorocitul și-ar putea găsi sfârșitul pe puntea asasinilor.

– Dacă e să moară, măcar să-l omor eu, mârâise Shan, încremenind în cele din urmă cu nasul în pernă și ochii zbatându-i-se pe sub pleoape.

Și Rolland, și Hugo erau suficient de nebuni – și poate, de nerozi – încât să ucidă pe oricine fără să se gândească de două ori. Și asta doar pentru a-și ține unul altuia loialitatea la degetul mic. Dacă n-ar fi fost Stravardi, o țintă crucial de eliminat, n-ar fi existat niciun plan și, implicit, nicio loialitate. Shan îl blestema pe Stravardi. Cu apele curgând pe el, cu gândul că existau șanse să fie izbăvit pe veci de prezența iritantă a lui Mayn – sau poate ar fi trebuit să-i spună Gaiță? – îl auzi, din cabina cealaltă, pe Yanosh gemând de durere, pe Mazu șoptindu-i, și abia putu să pună geană pe geană.

Lui Yanosh nu-i spusese toate acelea; toate motivele pentru care Shan se frământa mai mult decât se frământase vreodată-n viața lui. El, trezindu-se, o întrebuse pe Mazu cu jumătate de glas ce se întâmpla. Unde se aflau.

Răspunsul, înăbușit de hohote de plâns, îi făcuse lui Shan părul măciucă. Niciodată nu mai simțise atâtea. Niciodată, de când Mazu și Fan apăruseră pe punte, nu fusese interesat să caște urechea la cabina de dincolo. Nu până atunci, când realizase că petrecuse ani de zile ignorându-l pe Yanosh, iar acum avea să se despartă abrupt de el.

– Suntem încă pe Nova Scotia, scâncise Mazu.

– L-au găsit pe Rolland? se bâlbâise Yanosh. C-ce... ce a vrut?

Rolland. Shan scrâșni. Rolland le dădea bătăi de cap până și morților.

– Hugo ne-a spus că au căzut la un comun acord... pentru moment, o auzise navigatorul pe Mazu spunând. Nimeni nu știe mai multe.

– N-a vorbit? Din cauza m-meaa?

– Toată lumea e îngrijorată din cauza... pentru tine.

O pauză.

În intimitatea dură și îngrămădită a cabinei, Mazu se cutremură când dădu din nou de privirea searbădă a lui Yanosh. El știa că i se ascundeau răspunsurile reale, pentru care îi păsa ridicol de mult, mai mult chiar decât de rana ce-i colora abdomenul. Supurând. Sângerând. Promițându-i că totul avea să se termine prea curând ca să mai audă vreo minciună.

– Frigi, Noshya.

Parcă mirată de cuvintele care-i ieșiseră pe gură, Mazu clipi. Ochii i se opriseră de câteva clipe în colțul cabinei – lângă pat, cizmele visurilor ei din copilărie așteptau pleoștite, uzate. Prinsă între amintirile unui deal înverzit, ale unui frate loial ca un servitor, Mazu aproape că uitase de făptura slăbită, cu chip oval, palid și bolnăvicios, pe care-o ținea pe picioare.

Într-adevăr, Yanosh ardea.

Deși se presupunea că Fan îl supraveghea fără încetare, Mazu reușise cumva să-l zgonească în cazarmă, în brațele unui somn agitat, și să rămână ea de veghe pentru Yanosh. Presupusul medic cedase greu, cu condiția de a veni în verificare de oricâte ori gândul la bolnav îl făcea să se întoarcă pe cealaltă parte, în hamac.

Mazu își lipi buzele de fruntea fierbinte. Lui Yanosh, un oftat îi părăsi trupul. Vlaga i se scurgea văzând cu ochii, umezind așternuturile, iar el se usca întru totul, de la voce până la scânteia ce altminteri i-ar fi persistat în ochi. Stătea cu capul pe picioarele ei, dând să se foiască, de parcă să se mute mai la dreapta i-ar fi convins rana să nu-l mai ardă. În zadar. Flăcările doar se înteteau. Zăpușeala, indiferentă față de briza rece a mării de afară, îi strângea din fiecare colț.

– Ce-o să zică Hugo dacă zac mult? hârâi Yanosh, iar buzele i se colorară de-un firicel roșu, ca o mazăgă de sânge și salivă. Ultima dată când am bolit de la vreme... spunea că mă scuz de la muncă.

– Tot el i-a pierdut pe Maty și Jackson. O să facă tot posibilul să te vadă pus pe picioare, sunt convinsă. Și el, și noi.

Mazu scutură din cap încet, ca o mamă înduioșată de alinturile copilului. Îi șterse buzele, apoi îi prinse capul cu mâinile și îl sărută doar cât să-l readucă la tăcere. Gustul de fier al sângelui, încă persistent pe gura lui uscată, îi făcu măruntaiele să se topească. Înnebunea. De durere, pe măsură ce momentul se apropia, Mazu începea să-și pună întrebări prostești. Dacă n-ar fi urcat pe *Cormoran* în acea noapte de vară, ar fi fost mai fericită? Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Yanosh ar fi realizat, pur și simplu, că marinăria nu era de nasul ei, viața i-ar mai fi avut vreo noimă?

– Mi-a amorțit gâtul, înghiți Yanosh în sec.

Dădu să se ridice. Ea îl apucă de subțiori, aducându-l, cât de blajin putea, în capul oaselor. Îl lăsă să se lipească cu spatele de peretele rece, crispându-se când își apăsă pe tăietură. Abia trecuseră câteva ore, nici suficiente cât să le numeri pe degetele de la o mână.

– Povestește-mi de Lia, îl rugă Mazu, îndreptându-i capul cu o mângâiere.

Era mult mai duioasă când nu își îngroșa vocea, însă răgușeala nu-i dispărea. El nu răspunse, așa că ea insistă.

– Lia... nu te enerva? Așa fac surorile mai mici.

Atunci, Yanosh zâmbi strâmb. Doar astfel îl mai țineau puterile să-și mimeze disperarea pentru încercările ei de a-l distrage de la durere. Resimțea otrava duduindu-i prin corp, ca un tropot surd de copite, pierzându-se în ritmul slab al unui puls pe terminate. Se lăsa consumat de îndoiala că vitalitatea o să-l mai viziteze vreodată. Altcineva îi bătea la ușă acum, iar trena neagră pe care o târa pe urmele sale n-avea nici capăt, nici margini.

La un alt junghi de durere, Yanosh își lăasă capul pe umărul ei. Atât de aproape, Mazu putu observa câteva lacrimi cum își făceau agale loc pe sub genele lui, pătându-i obraji cu dâre umede. Semnul de naștere roșu, de deasupra ochiului, nu făcea decât să-i întărească vulnerabilitatea. Să-și aducă aminte că de acel aspect se îndrăgostise prima oară o răni pe Mazu ca o sabie bine ascuțită. Deci așa avea să se sfârșească totul?

– Îți aduc niște apă, șovăi ea.

– Nu... Nu pleca.

– Mă întorc cât ai clipi.

Mazu se ridică cu grijă. Înainte să ajungă la butoaiele de apă, profită însă de mica pauză și urcă pentru o gură de aer. Așa cum o cerea protocolul modest al mării, al unor pirați care erau doar pleava celor de odinioară, puntea nu era pustie.

Așezat, Seraphim, cu o pătură aspră pe umerii goi, scrijelea ceva cu pumnalul în lemnul catargului.

– Ce naiba faci aici? Își trase Mazu nasul, fără să-i pese că era evident cât o deranja prezența lui.

– Dau apă la draci, mârâi el. Vrei și tu o cană?

Fără să dea un răspuns, Mazu se apropie, iar ochii i se măriră instantaneu când îl văzu dirijând vârful cuțitului printre

numele tuturor celor din echipaj, însemnate în catarg. Seraphim persista doar deasupra lui Yanosh, încercuindu-l, tăindu-l la fel ca pe ale lui Maty, Jackson și ca pe ale altor nefericiți ce-și găsiseră sfârșitul pe acea punte. Pumnul lui Mazu se încleștă.

– Noshya... trăiește, afurisitule.

– *Încă*, sublinie Seraphim rece. Iar dacă va continua să trăiască, faptul că l-am tăiat de pe catarg va fi dovada pură c-a dat nas în nas cu moartea și c-a scăpat bine-mersi.

Femeia își lăsă un genunchi jos, lângă el. Deși abia avea putere să meargă, deși voia doar să închidă ochii, să cadă din picioare și să uite de tot, dădu să-i smulgă cuțitul din mână. Nu reuși.

Cu o blândețe parcă furată, care nu i se potrivea, Seraphim îi luă încheietura și îi deschise palma. Ea îi răspunse – un oftat, greu ca stratul de omăt de după un viscol. Ochii lui stinși străluciră a lehamite de viață, iar falca puternică, nerasă de câteva zile, i se încleștă. Părul, ultima dată tăiat în taverna bunicii Xu, îi acoperea, pe-alocuri încâlcit, umerii. Privirile li se întâlneau în treacăt.

Mazu răsuflă adânc, amintindu-și de una dintre noapțile primelor ei săptămâni, când se îmbătaseră cu toții, iar ea și Seraphim ajunseseră încolăciți în cabina goală și încuiată a lui Shan și Mayn. Pe unul dintre paturile mai zdravene, despuiți de haine, arseseră de dorință. De atunci, secretul de a fi femeie îi fusese și mai greu pe umeri, iar Seraphim se abținuse surprinzător de mult din a o înjosi pentru asta.

În schimb, o evitase. Cu o dizgrație dureroasă, o evitase cu iscusință preț de aproape un an. Abia în acea noapte, când o privi din nou, ea se înfioră.

Cu vârful cuțitului, șeful de echipaj îi lăsă lui Mazu o creștătură în palmă, aducându-i sângele peste numele tăiat al

lui Yanosh. Pupilele ei, îndoliate, se feriră să le mai înfrunte pe ale lui. Să-l privească drept în ochi o singură dată era de ajuns pentru a pricepe totul și, totodată, nimic.

– De ce faci asta? îi răzbătu ei întrebarea.

Niciun alt nume nu era mânjit cu sânge. Nici măcar lui Maty sau lui Jackson, după moarte, nimeni nu le făcuse vreo promisiune de veșnicie.

– Vina, spuse Seraphim simplu.

– Vina?

– Dacă îți place să o numești așa, poate.

Să fi fost un zâmbet acela din colțul gurii lui?

Prin urmare, amarul îl cunoștea.

– Era băgăcios, Yanosh ăsta al tău... Credea că poate să controleze mai bine nava – căpitanul – cu blândețea lui, așa că mă îndepărta de Hugo și îl învăța să se lase manipulat. Era ca și când ar fi tăiat sfoara unui cățel care mușca pe oricine ar fi trecut pe lângă el. Ar fi distrus echipajul. *Cormoranul* înnebunea odată cu căpitanul său. Zeci de furtuni aproape că ne-au pus capăt în decurs de-un an. Căpitanului i se îngăduiau prea multe de la oamenii săi de încredere. Pentru Șhan, Mayn și Yanosh, mă alungase de lângă el, deși doar eu îl înțeleg. A trebuit să-l alung și eu pe unul dintre ei trei, iar Yanosh a fost cel mai ușor de izolat. Pe restul am putut doar să-i resping.

– Yanosh a fost singurul care nu ți-a purtat pică, pricepu Mazu.

– Singurul care nu mi-ar fi purtat niciodată. Nu m-am gândit niciodată că o s-o sfârșească așa. Altfel, poate nu i-aș mai fi vorbit cu spatele tot timpul. Era un om bun, Yanosh ăsta al tău, reluă Seraphim gros, gros și aspru, ca și când îl blestema. Iar acum e prea târziu să mă înduplec să-i mai cer iertare.

– Așa-i, îngână Mazu ridicându-se, clătinându-se până la tambuchi¹. Așa este.

Yanosh era cu fața scufundată într-o pernă și arăta de parcă se păruise de unul singur. Amorțeaua îi preluase trupul. Când Mazu îi așează o mână pe spate, îi simți tremurul. Îi dădu apa, iar el o înghiți pe nerăsuflăte, apoi îi căzu în brațe, cu pătura până-n gât și ochii jilavi.

Minutele trecură și tot trecură. Vizitele lui Fan se adunau din ce în ce mai multe, dar în niciuna din ele medicul nu scotea mai mult de o silabă sau două. Din contră, parcă umerii îi scădeau și se strângeau, bărbia i se apăsa din ce în ce mai mult în piept. N-avea curajul să îi înfrunte privirea lui Mazu – îl lăsa pe tot în fața lui Yanosh, încercând să-i dea forță cu zâmbete mici. Îi schimbase bandajele la fiecare oră. Îl oblojise cu tot ce se găsea prin geantă, făcându-l să șuiere și să plângă de usturime. Pe la mijlocul nopții, lui Yanosh îi mai păli febra, pentru ca, peste un ceas, să crească și mai mult.

Prin hubloul murdar și mic, mânjit de rămășițele unei oarecare speranțe ce dăinuise vreodată în acea cabină a lor, Șuviță Împletită putu simți cum primele raze ale dimineții gâdilau *Cormoranul*. Clipele continuaseră să treacă, iar ea reușise să mai moțâie întrerupt, aruncându-i lui Yanosh vorbe ca să se asigure că încă primea gesturi și icnete ca răspuns. De câteva ori, nu primi. Și el, la rândul său, mai adormea, iar

¹ Trapă acoperită, în punte, care permite marinarilor accesul dedesubtul ei.

pieptul i se ridica întrerupt, cu spasme, cu coșmaruri și transpirații.

Strângându-și ochii în fața unei raze mai puternice, care străbătu chiar și prin murdăria hubloului, Mazu își ridică mâna în fața ochilor. Nu reuși nici măcar să își lase semne cu unghiile în podul palmei. Forța o părăsise. Pentru câteva clipe, crezu că și suflul: în jurul mâinii ridicate, strângându-i încheietura îngustă, atârna lungă, pierzându-se sub pătură, panglica purpurie.

Mazu o urmări peste așternuturi, găsind-o încolăcită, însă nu și înnodată, peste brațul lui Yanosh. Pielea – rece. Buzele – vineții. Coșmarurile îi încetaseră. *Cormoranul*, odată cu marea și cu soarele, se trezea. El, însă, adormise.